

וממשיך אח"כ בהמאמר (דתש"ז) שם, דפירוש כסה הוא (גם) לשון זמן ומועד¹⁰, דישנו זמן ומועד מוגבל להמשיך בחי' המלכות. ויש לבאר הקשר דענין זה (כסה לשון זמן ומועד) לענין ראש השנה, ע"פ תורת הרב המגיד הידועה [שהובאה בדרוש אדמו"ר הזקן הנדפס בסידור עם דא"ח¹¹ שנכתב ע"י בנו וממלא מקומו אדמו"ר האמצעי], שהזמן הוא נברא. ומזה מובן, דכשם שבראש השנה נפעל חידוש בכריאת כל העולם, כמאמר¹² זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון, עד"ז הרי בראש השנה היא התחדשות כללות בריאת גדרי הזמן והמקום ומציאותם (שהרי זמן ומקום הם גדרי העולם¹³). והענין הוא, דהנה ידוע הדיוק (בלקו"ת¹⁴ וכו'), שהרי בכ"ה אלול נברא העולם¹⁵, ובראש השנה הוא יום ו' למע"ב, יום בריאת אדם הראשון, ומהו זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון. ומבואר בזה¹⁴, דהגם שבריאת כל העולם כולו היתה ברגע הראשון דששת ימי בראשית, כמ"ש¹⁶ בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, וכ"ש וק"ו שאז נבראו גדרי הזמן והמקום ומציאותם (שהם גדרי העולם כנ"ל), מ"מ, שלימות הבריאה היתה דוקא ביום ו' למע"ב, יום בריאת אדם. ולכן דוקא יום זה נקרא תחילת מעשיך וזכרון ליום ראשון. ובזה יובן גם זה שיום זה נקרא בשם כסה סתם, שהוא זמן ומועד, כי הגם שהתהוות גדרי הזמן והמקום ומציאותם היתה ברגע הראשון, מ"מ ביום זה דוקא הוא שלימות דהתהוות גדר ומציאות הזמן (והמקום), משום שזהו יום בריאת אדם הראשון. דאדם הראשון פעל שלימות בכל הבריאה ע"י המשכת אלקות (מלכותו ית') בבריאה¹⁷, וזהו מה שנקרא אדם ע"ש אדמה לעליון¹⁸, שהמשיך אלקותו ית' למטה לעשות לו ית' דירה בתחתונים בגדרי הזמן ומקום.

והנה כשם שהי' זה בפעם הראשונה, שאדם הראשון פעל אז שלימות בכל הבריאה, כולל בענין הזמן, עד"ז הוא בכל שנה ושנה ע"י עבודת כל אחד ואחד מישראל, הנקרא ג"כ אדם ע"ש אדמה לעליון¹⁹, והיינו שכל אחד ואחד למדך שכל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא²⁰, היינו דזה שאדם הראשון נברא יחידי, אדמה ליחידו של עולם (בחי' יחיד שלמעלה מבחי' אחד²¹), בגלל נפש אחת מישראל.

(10) פרש"י תהלים שם. סנהדרין צו, ב.

(11) שער הק"ש — עה, סע"ד ואילך.

(12) ר"ה כז, א.

(13) ראה שער היחוד והאמונה פ"ז (פב, א).

(14) נצבים מז, א ואילך. נא, ב. ד"ה זה היום תרנ"ז, תרפ"ד, תש"ד, תש"ט, ועוד.

(15) פדר"א פ"ח. ויק"ר רפכ"ט. תוד"ה לתקופות — ר"ה ח, א.

(16) בראשית א, א ובפרש"י שם, יד.

(17) לקו"ת נצבים שם, ב. ובכ"מ.

(18) עשרה מאמרות מאמר אם כל חי ח"ב פל"ג. של"ה ג, א. כ, ב. רסח, ב. שא, ב. ועוד.

(19) ראה לקו"ת שם.

(20) סנהדרין לז, א במשנה.

(21) ראה תו"א נה, ב. ובכ"מ.

וביאור ע
ו
לעשות לו י
בגדרי התחו
זה המשכת
וזהו מ"ש²⁴
(בד"ה זה די
הראשון (הע
והיינו, דהאנ
גם מה ששו
מובן, שעיקר
לו ית

וממשיך

צ"ל הסרת כ
לפנ"ז, דמכיו
עליכם היא ע
המבלבלים [נ
שיהי' באופן
(שהו"ע הזדכ
יותר מההמש
מלכותו ית' ו
העבודה דביט
בנין המלכות,
ההעלם דשם

(22) תניא פל"ו

(23) ראה סה"נ

(24) תבוא כו,

(25) אוה"ת תב

(26) סה"מ תר"

(27) אגרות-קוד

(28) ראה גם רנ

(29) לקו"ת ר"ד

(30) ויק"ר פכ"ו

(31) ע' 139 ואי

(32) ראה פע"ח

(33) ראה שמר"ו

(34) שם ע' 140

(35) נוסח ברכו

(36) ראה לקו"ת

השלמת הדרוש*

ורגזה ע"פ כל הנ"ל יוכן ג"כ ענין מלכיות זכרונות ושופרות דר"ה, דהנה מוכן מכל הנ"ל דבכללות הן ג' מדרגות בחי' ממש"ע ובחי' סופ"ע דבאר א"ס שלפני הצמצום זהו כמו שעלה ברצונו וכמו שלמעלה גם מבחי' הרצון שזהו מקור ב' המדרגות הנ"ל, ובחי' עצמות א"ס שלמעלה גם מבחי' מקור לב' מדרגות הנ"ל והיינו בחי' עצם האור עד בחי' העלם העצמי דא"ס ממש כו', וזהו שממשיכים נש"י בעבודתם בבחי' בנימ שחן נשמות דאצילות (ובד"כ המשכת בחי' ממש"ע הוא ע"י העבודה שע"פ טעם ודעת כו', אלא שאינם ממשיכים במדרגות גבוהות כ"כ, ונשמות דאצילות כללות עבודתם גם בחי' רע"ד ואהבה בתענוגים הוא בד"כ עבודה שע"פ הטעם כו' וממשיכים מדר"י היותר גבוה הנ"ל גם בחי' המקור דסופ"ע כו' וכמשנת"ל) ובחי' עבדים בעבודה בקבלת עומ"ש וכמו"כ בחי' כו' שנעשה עבד כו', והנה בר"ה כתיב תקעו בהדש שופר וידוע הפי' דבחדש שהוא ל' התחדשות דבר"ה מהחדש החיות, כי בר"ה חוזר כל דבר לקדמותו ונמשך חיות חדש כו', וע"א אח"כ כי חק כו' משפט לאלקי יעקב דגם בחי' אלקות שביעקב דחינו מה שממשיכים ע"י העבודה ג"כ נמשך כללות ההמשכה בר"ה, וזה"ע מלכיות זכרונות ושופרות דאר"ל אמרו לפני מלכיות כבדי שמתלכתי על-כס וזכרונות כרי שיעלה זכרונכם לפני לטובה ובמה בשופר שחזו ג' מדרגות הנ"ל, דבחי' מלכיות וזכרונות הוא בחי' ממש"ע וסופ"ע שחזו בחי' אהיה ורגמהי וכחי' אהיה וחיותי, דהנה בחי' ממש"ע הוא החיות שממלכת בעולמות לפי מדרגתם לכא"א כפום שיעורא דיילי נשמות כד ומלאכא כד והוא בחי' כח הפועל שמלכיש בהפעל בתוכו ממש עד שגם בהשמיית אין לו עשב שאין לו מזל המכה בו ואומר לו גדל שחזו המשכת החיות כפרט לעשב זה ביחוד וגבוה מעל גבוה שומר כו', אבל בחי' סופ"ע הוא האור והחיות שלמעלה מהשתל' והמלכיות בעולמות (וע"י משנת"ל באור כי מדרגות אלו לעיל בד"ה ויקח קרח) וכנגד בחי' זו הוא שאמר אני ה' לא שנתתי ואחר הוא קודם שנברא העולם ומשנברא"ע כו' כשהו ממש דלכאורה אינו מוכן אך הוא מאור שאעפ"כ העולמות חיים וקיימים ממנו והיינו שבה הכורא מלוכש בהם ממש וא"כ אין לא שנתתי כו', אך הענין הוא מפני שההארה המחיי' עולמות ה"ה הארה היצונית לכד מעצמות ית' ואינה נוגעת בו כלל (וע"י משנת"ל ד"ה אנכי ה' אלקיך) ואינה פועלת שינוי בו כלל כי חיות כל העולמות הוא כפאמר אלא אמלוד שמדת מלכות ית' כלכד מה שהיא ית' מלך ומתנשא כבי' עליהם זהו גופא החיות שלהם ובחי' זו אינה נוגעת לעצמותו כלל כמשל המלך כ"ו שהיא מהות בפ"ע ומה שנקרא מלך על המדינות הרי אין כבחי' זו התפשטות עצמותו רק ששמו נקרא עליהם, וזה ענין שאר"ל על שלא נברא"ע ה' הוא ושמו כלכד כו' (דגם שריש ומקור האור השייך לעולמות הוא בחי' שמו לכד כו') אבל

השלמת הדרוש, לא נאמר, נכתב בתור סיום כל העינים (רשימת כ"ק מורה אומ"ר (מצא"ר צ"צ) י"ע).

אמיתית הענין כו' כ"א לידע אמיתית רצ"הע זהו תכלית כוונתו כו' ונוגע לו הענין מאד באימה ויראה פן ח"ו לא יכרוך לאמיתות כו' ומשי"ז הוא נותן נפשו ביותר כו' וכמו בתנאים ואמוראים דע"י הביטול והאימה יתירה שהי' בהם ע"י דוקא כיוונו אל אמיתת רצ"הע כו' וכמשנת"ל (ד"ה וה' אמר המכסה אני) שכ"ז שאין בטול יותר מכוון בחי' עבד שאין ענינו בחי' המוחין כו' וכמו בקיום המצות בפ"ג שאין כאן ענין המוחין בעצם כו' דבעצם הן רצ"הע כו' ומצות לאו להינות נחמו כו', אבל תורה שהיא בחי' המוחין הרי הביטול כזה הוא הנחת עצמותו יותר כו' וממילא ה"ז מגיע במדינה עליונה יותר כו', ולפ"ז י"ל דע"י בחי' מעומ"צ שבפעול"ש מניעים בבחי' עצם האור שאנו בכחי' גילוי כלל אף לא בחי' גילוי לעצמו כו' דהנה בבחי' התפשטות האור יש ב' מדרגות, האור כמו שהוא קודם עיות הרצון וכמו שעלה ברצונו כו', שזהו מקור ב' המדרגות דממש"ע וסופ"ע בשישם הראשון כו', וזהו מה שממשיכים הצדיקים בעבודתם בבחי' א"י בקיום התורה ומצות ובחי' אה"ר ואהבה בתענוגים שלהם כו', אבל בחי' עצם האור הוא שלמעלה גם מבחי' מקור לטוב"ע והוא מה שמוכרז בערך לגמרי כו', ומניעים לבחי' זו ע"י קבלת עול מלכות שמים בקיום המצות בפועל ממש וכמו כו' ע"י הביטול בבחי' מלמטה למעלה כנ"ל, והגם בחי' דבחי' עבד כו' האור בחי' העלם העצמי דהכמה כו', אפ"ל שיש בה גם בחי' הכתר כו' (והיינו בחי' העלם העצמי הפשוט דבחי' הכתר כו') דהנה י"ל דבחי' עצם האור דאר א"ס שלפני הצמצום הוא כדומת בחי' א"ק לאחר הצמצום שהוא בחי' אור כללי שכולל כל ההשתלשלות מר"ד עד סופ"ד ומ"מ הכל הוא בהשוואה גמורה ממש וכמשנת"ל (ד"ה וספרתם לכם), וכדוגמא כותא היא באור א"ס שלפני הצמצום בבחי' עצם האור אלא שהיא בבחי' יחיד ממש כו', וככ"י להגיע בבחי' העלם העצמי דאר א"ס ממש וזה דוקא ע"י עסק התורה בבחי' קבלת עול מ"ש, מפני שבזה הביטול דהנחת עצמותו הוא ביותר כו' כנ"ל, וזהו היחוד דבחי' כו' שנעשה עבד כו', ומ"מ קשה לומר כו' ביותר כו' דלפ"ז הרי עיקר אמיתית הגילוי דלעתיד בבחי' עול למאן דדייק כו' ומתכאן למודע כו' דחינו העוסקים בתורה בקבלת עול מלכות שמים כו' וכמשנת"ל (ד"ה אם בחוקתי) שהי' להם יחוד ומהלך לעתיד על מקיימי המצות בפ"ג שבפעול"ש כו', וזה קשה לומר וכמשנת"ל (ד"ה ויצא יעקב) וכמא' כל ישראל מעלתן שהו ממש לעוסקים והיינו שמקיימים מצות בפועל ממש שיהי' מעלתן שהו ממש לעוסקים כו' בתורה בקבלת עומ"ש כו', וצ"ל דיתרון המעלה דבחי' כו' שנעשה עבד הוא מפני שיש בהם ב' המדרגות וכוונתן צדיקים וכוונת כו' כנ"ל.

אורח שיתלבשו בכלים כו', דבל"ל ר"ה מסתלק האור וכידוע מענין מרשיח חסר א' כו', והי"ע הדומינטא כו', ועי' פסקי מ"ל נמשך האור כו', ואח"כ אומרים מל"ד כו' היינו שיהי' איה ונרמזהו חד ממש וכמא' מלאך איה ונרמזהו חד כו' היינו גילוי בחי' עצמות האור כו' כנ"ל, ואח"כ אמרו לפני זכרונות כד' שיעלה זכרונים לפני לטובה וחינו בבחי' איה וחייהו חד, דהנה נה"ל (ר"ה הקבצו) דיעקר בחי' חייהו הוא בחי' האור שלמעלה מהכלים שוהו בחי' אור א"ס הטוב"ע כי זכור לדכורא ושמו' לנקי' דבחי' מלכות כד"כ הוא בחי' מנכ"ע והיינו המחי' דאנא אמלוך הני"ל, וזכור לדכורא הוא בחי' אור א"ס הטוב"ע שקדוש ומובדל מהעולמות כו', דכמדריגה זו שייך ענין הזכרונות, דהנה זכירה אינו שייך אלא על דבר החזק ושיאינו נחשב עד שקל לשכוח עליו, וחינו בחי' ההארה הני"ל שהיא בחי' מקור לעולמות שהיא בחי' הארה חיצוני' לבד זאינו נוגע לעצמותו ככ"י ככל כו' כנ"ל, ומפני שהיא בבחי' הצדק תפיסת מקום לכן שייך עי"ז שכחה ככ"י ועי' ה"ע הזכירה לזכור בחי' ההארה הני"ל, וכמו זכרון ליום ראשון כו' ירדע ידיום ראשון הוא בחי' הרצון דאנא אמלוך כמו שהי' במחלת הכריאה שנתעורר ככ"י בבחי' רצון למלוכה מצד עצמו מפני שחשך חסד הוא כו' רצ"ל זכרון ליום ראשון להיות דכורא אין סוף הטובב כל עלמין והיינו בחי' האור כמו שהיו קודם עלות הרצון וכ"ש בבחי' עצם האור בחי' החלים של שאינו בבחי' גילוי כלל (אף לא בחי' גילוי לעצמו כו' כנ"ל) הרי כללות בחי' הרצון הני"ל אינו תופס מקום כלל כו', ולכן צריכים לזכור עי"ז כו', וענין הזכירה הוא שיומשך בחי' אור א"ס הטוב"ע והיינו בחי' עצמות האור שלמעלה מהכלים עד בחי' עצם האור שיאיר בגילוי כו', וי"ל דרי"ז פסקי זכרונות הוא ההמשכה מבחי' האור שקודם עלות הרצון כו' שוהו בחי' חייהו כו', ואח"כ אומרים זכרנו בזכרון טוב לפנינו כו', היינו בחי' איהו וחייהו הוא בחי' עצם האור כו' והוה שאחרי מלכיות אומרים זכרונות, דלכאורה מאחר שממשיכים בחי' הרצון למלוכה איר שייך שהמלך ישבח על העם עד שיפול עי"ז ענין הזכירה וכמו שנה' לעיל בהתחלת הדרוש, ולפשמנה"ל נוחא דענין הזכרונות היא במדריגה עליונה יותר דשם אינו תופס מקום כלל בחי' ההארה דאנא אמלוך כו', והזכירה היא על ההארה דאנא אמלוך מלכא כו' כנ"ל, ודאית אחרי שממשיכים בחי' הרצון דאנא אמלוך או צריכים לומר זכרונות וזכור בחי' ההארה זו דבחי' ממלא כל עלמין שיהי' גילוי בחי' אור א"ס הטוב"ע עד ריש כ"ד בבחי' עצם האור כו' והיינו שיהי' יחוד טוב"ע ומנכ"ע דבחי' אור א"ס הטובב יאיר בגילוי ממש בבחי' ממלא כל עלמין כו', דהנה ההמשכה דמנכ"ע שוהו הרצון למלוכה הגם שוהו גם כן מבחי' אור א"ס הטובב כל עלמין מ"מ הרי אין זה עדיין גילוי אור הטובב ממש רק שמעוררי' וממשיכים להיות המשכת בחי' ממלא כל עלמין דהגילוי הוא בחי' האור דממלא כל עלמין ולא יש כאן עדיין בחי' היחוד טוב"ע ומנכ"ע כו', אבל ענין הזכרונות הוא ההמשכה להיות גילוי בחי' אור א"ס הטובב ממש שוהו בחי' יחוד טובב כל עלמין בממלא כל עלמין ענין הזכרונות אין זה סותר לענין ההשגחה דכאמת ההשגחה פרישות אינה נמנעת בכל רגע והיא מבחי' מל' בחי' איהו ונרמזהו חד דחינו בחי' ממלא כל עלמין כו'

עצמותו מופלא ומרומם מהם כו', וככל ר"ה נמשך מחדש בחי' חיות זה דבחי' מנכ"ע, כי בכל ר"ה לא נמשך בחי' זו להיות אנא אמלוך רק על שנה אחת ואח"כ חוזר ועולה ונכלל במקורו בבחי' המלך המרומם לבדו מאז כמו קודם שנבנה"ע שהי' נכלל בחי' שמו בבחי' הוא לכדו הוא כו', ולכן אמרו לפני מלכיות כד' שתמליכוני עליכם שימשיכו הרצון למדת מלוכה להיות אנא אמלוך כו', ותרש המשכה זו היא למעלה מבחי' מנכ"ע, והיינו שממשיכים בחי' הרצון למלוכה מאור א"ס שלמעלה מבחי' המלכות והיינו מבחי' המלך המרומם לבדו המרומם שיהי' הרצון להיות בבחי' רוממות והתנשאות על עם כו' (וע' משנה"ל ד"ה כי מראש צורים) מ"מ ההמשכה היא רק מה שנמשך בחי' המלוכה על עם דבכללות הוא בחי' ממכ"ע (דגם הכהן מל' דהיינו בחי' הרצון למלוכה הוא בחי' הרוממות על עם כו'), ורק מה שרש ההמשכה היא מאור א"ס הטוב"ע (שהוא שיש ומקור בחי' מנכ"ע כו') אבל אינו נמשך כוה גילוי בחי' אור הטובב כ"א הוא גילוי בחי' מנכ"ע כו', אמנם ענין ההמשכה דר"ה הוא שיהי' גילוי בחי' המלוכה ולא כמו הגלויים דבחי' מנכ"ע שמאיר בעולמות שמתמעט ממדריגה למדריגה עד שלמטה הוא בחי' העלם והסתר שאינו מאיר גילוי האור כו', וההמשכה דר"ה הוא שיהי' גילוי האור למטה גי"צ, היינו שממשיכים בחי' פנימיות המלוכה כו', דהנה פעם הראשון שנו' מלוכה בתורה הוא גבי קריעת ים סוף שנאמר ה' ימלוך לעיני ונקרי"ס ה' גילוי פנימיות המלוכה עד שהי' הגילוי למטה ממש וכמ"ל זה אלי כל א' מראה באצבע כו' וראתה ששדה על הים כו', להיות דקריעת ים סוף הוא בקיעת הים שוהו בחי' פנימיות המלוכה כידוע ומבואר במ"א, ועי"ז ה' הגילוי למטה גי"צ בלי שום חילום והסתר כו' (וע' משנה"ל ד"ה וספרתם לכם) ועי"ז ה' ימלוך כו', וכמריכ' ה"ע המשכה המלוכה כר"ה בחי' פנימי' המלוכה שיהי' גילוי המלוכה למטה כו', והענין הוא דהנה נה"ל דצדיקים בעבודתם שממשיכים בחי' איהו ונרמזהו בחי' יחוד אורות ככלים היינו שמהי' הכלי כמו האור ויהי' גילוי האור ממש כמו שהוא כו', והיינו שמאיר בחי' עצמות האור עי"ז הכלים כו' זכמנה"ל (ר"ה אין עומדין להתפלל) ובאופן כוה הוא בבחי' פנימיות המלוכה כו' (וע' משנה"ל ד"ה וספרתם הני"ל כענין עי"ס הגלויית והתנוות שוהו בחי' ים וארץ כו'), והוה גי"צ שממשיכים כר"ה עי"ס הגלויית והתנוות פנימיות המלוכה ויהי' הגילוי למטה ממש כו', (וצי"ל דהמשכה זו כר"ה הוא עי"ז שמקבלים נשי' עליהם בחי' מלכותו ית' ברצון וחסך פנימיו כו', וכמו בקריעת ים סוף שאנו אומרים ומלכותו ברצון קבלו עליהם כו', והנה הכוונה היא שגם בהיצוניות המלוכה יהי' גילוי זה והיינו שגם הכלים לא יסתירו כו' וכמנה"ל בעבודת הצדיקים שעושים תיקון הכלים כו', וצי"ל דבר"ה י"ע חדשו מעשיכם שפרו מעשיכם והיינו בקיום המצוות להיות סומם כדבעי למתי כס"מ ועי"ס כו', והי"ע הביטול שעושה בקיום המצוות להיות סומם ועי"ס במלכות כו' שעי"ז נעשה תיקון הכלים כו'), ח"ש מל"ד על העולם כולו כבה"ד העצמי והנשוא כו' והפעם בה"ד גאון עוזר כו' ירדע כל פעול כו' שצי"ז הוא שיאיר גילוי בחי' פנימיות המלוכה למטה כו', (וכמ"א מבה"ד דענין י"ס מל' הוה המשכת בחי' איהו ונרמזהו דחינו כר"כ שהי' המשכת

הזות עצם הנפש ממש בחי' גנוחי גניח כו' וכמ"ש במ"א, וכמו כן הוא ענין קבלת עול מלכות שמים שזה ענין מה שתוקיעין בשופר של איל דוקא שזה סוד מה שכתוב אדם ובהמה וחייתו ה' ואר"ל אלו בני אדם שהן ערומים בדיעת כאדם ונמשכים אחריו כבהמה, והיינו בחי' הביטול והחמת עצמותו שבחוננים לה' שלא ע"פ טו"ד כלל כו' (והוא ענין בן שנעשה עבד כו') ונפרט בקבלת עול מלכות שמים דר"ה שזה פנימיות ועצמות נפשו דוקא והיינו מה שנותן ומסר א"ע לה' בכל עצמות נפשו ממש בחי' התעוררות והזות כל עצמותו בקבלת עול זה כו', והוה ענין תקיעת שופר בקרן של איל כו', וגם כזה ענין מעלת הכירורים וכמיש במ"א כד"ה להבין ענין המסורה, ונת"ל באורן ענין מעלת הכירורים דכברים המתחוננים שמגיע בבחי' עצמות אין סוף כו', והוה ג"כ ענין הצעקה דקל שופר שזוהו צעקת התורה כו' ועמשת"ל (ד"ה תקיעו), ולכן ע"י השופר נמשך בחי' מלכותו ומכוננו כי בחי' השופר ה"ז מגיע בבחי' העלים העצמי דאין סוף ממש ומעורר וממשיך להיות בחי' הרצון למלוכה ושיהי' בחי' יחוד סוכ"ע בממשי"ע כו', והוה ובהו בשופר שע"י תקיעת שופר נמשך בחי' מלכות הכרונות כו', והוה ענין בניה המלכות הנעשה ע"י תקיעת שופר דהיינו ב' מיני המשכתו הג"ל, אמנם ענין אמירת שופרות שאחר מלכות וכוונות דלכאורה לפי הדגה התעוררות המשכתו בחי' מלכות וכוונות זהו נעשה באמת ע"י תקיעת שופר שקיים לאמירת מלכות וכוונות כו', וענין אמירת פסוקי שופרות שאחר כך זהו על דרך מה שכתוב במ"א שע"י יחוד ז"צ נמשך בחי' הגבורה משנידג"ל כו', כמ"כ ע"י היחוד דבחי' סוכב כל עלמין וממלא כל עלמין נמשך ג"ל כו', עצמות א"ס ממש, דהגם המשכה זו להיות יחוד הג"ל והוה ג"כ מבחי' עצמות אין סוף כמ"ל מי"מ הרי אנו נמשך בהו עדיין גילוי בחי' עצמות אין סוף ממש כ"א המשכה והגילוי הוא בחי' האור דסוכב כו', אבל ענין אמירת שופרות הוא בחי' גילוי העלים העצמי דא"ס ממש כו', והוה שאינו שייך בהו אתעדל"ת כלל וכלל מי"מ הרי זה נמשך דוקא לאחר השלימות בתכלית בכל בחי' המשכות והגילויים שביכולת להמשיך כו', ולזאת לאחר מלכות וכוונות שזוהו המשכתו בחי' הגילויים דא"ס במדריגה היותר עליונה כו', אמורים אחר כן אתה נגלית כו' בחי' הגילוי דהעלים העצמות דאין סוף ממש וזה ענין אמירת שופרות כו' (ולפי מה שנת' לעיל בההפכה בין מלכות מעשיות בקבלת עול שנעשה עבד כו' בחי' הגילוי דהעלים בקבלת עול מלכות שמים בחי' בן שנעשה עבד כו' בחי' הגילוי דהעלים בקבלת עול מלכות שמים בחי' כן דתקיעת שופר מעורר וממשיך מבחי' עצם האור שזוהו כו', כמ"כ י"ל כאן דתקיעת שופר מעורר וממשיך מבחי' עצם האור שזוהו גם כן למעלה מ"ל כן אמירת פסוקי שופרות זהו ענין בחי' בן שנעשה עבד שממשיך שנת' לעיל, ואמירת פסוקי שופרות זהו ענין בחי' שופר גדול דלעתיד כו'), בחי' העלים העצמי דאין סוף והוה ענין בחי' שופר גדול דלעתיד כו'), והנה עיקר המשכה זו היא ביום הכפורי, הגם דכל הג' מדריגות הג"ל נמשכים בר"ה, הנה בר"ה הוא התחלת המשכה ועיקר המשכה היא ביום הכפורים וכמאוד"ל ע"פ כי עמך הסליחה כו' הסליחה מופקדת אצל מר"ה

אבל להיות יחוד בחי' סוכ"ע וממשי"ע זהו ענין הוכרונות כו' (וניחא גם כן שאינו סותר לענין ההשגחה ד"ע שהיא ג"כ בתמידות, אבל הוא בבחי' מקיף לבד, וענין הוכרונות הוא להיות יחוד בחי' סוכב כל עלמין וממלא כל עלמין בחי' גילוי ממש כו'), והנה המשכתו בחי' זכרונות הג"ל י"ל שזוהו ע"י בחי' רצון פשוט שלמעלה מטו"ד שזה ענין זכרון הכרית וידוע דענין כרייתו ברית היינו בחי' התקשרות בבחי' אהבה רכה שלמעלה מטו"ד כו' וכמ"ש בלק"ת כד"ה אתה אהם נצבים וכו"ה הרי ביום ההוא יתקע בשופר גדול והוה כל עיקר ענין ר"ה דהעבודה או היא בבחי' עצמות הנפש דוקא שלמעלה מטו"ד כו' וכמ"ש במ"א, ועי"ז זכר הכרית וההתשרדות כבי' בנשי" להיות המשכתו גילוי אור א"ס הטובב כל עלמין כו', ועמ"ש מה באורן בעט"ר), ובהו בשופר, דהנה כל בחי' המשכות הג"ל הן בחי' מלכות והן בחי' זכרונות והוה ע"י השופר, דהנה ידוע דר"ה הוא בחי' עליות האודות שכל המשכות והגילויים ה"ה בבחי' הסתלקות שמסתלקים בבחי' עצמות א"ס ממש כמו בתחלת הכל שלא הו' בחי' המשכתו וגילוי אור אין סוף כלל כו', שזוהו מה שחזור לקדמותו ממש לבחי' האור הכלול בעצמותו ממש כו' והוה ענין המלך הקדוש בחי' העלים העצמי דאין סוף שאינו בבחי' המשכה כלל כו' וכמו שנת' לעיל (סד"ה כי מראש צורים דאין סוף תתן אמת וככ"ד) ולהיות בחי' המשכתו המלוכה כו"ה באמת צריכים לעורר המשכה מבחי' פנימיות ועצמות אין סוף ממש להיות בחי' הגילוי דאור א"ס להיות לו רצון כבי' למלוכה כו', ומכ"ש להיות בחי' זכרונות שזה ענין היחוד דסוכ"ע וממשי"ע י"ל שרש המשכה מבחי' עצמות א"ס כו', דהרי ב' המדריגות דסוכב כל עלמין וממלא כל עלמין הם נבדלים זה מזה והוה הפכים זה מזה כו' וכמו כן המשכה מעצמות א"ס דשם שניהם אינם חופפים סוכ"ע וממשי"ע י"ל שרש המשכה מעצמות א"ס דשם שניהם אינם חופפים מקום וכולל שניהם כו', דהנה שרש ומקור ב' המדריגות דבחי' ממלא כל עלמין וסוכב כל עלמין הכל הוא בבחי' אור א"ס והיינו בהאור שהוא בבחי' המשכה וגילוי כו', אבל בחי' עצמות האור הכלול בעצמותו ה"ה נבדל בערך לגמרי מבחי' אור בבחי' המשכה וגילוי כו' וכמו שנת' באורן, וממילא הרי שם ב' המדריגות כלולים יחד, וכענין זכור ושומר בדבור אחד נאמר דענין זכור ושומר הן בחי' ממשי"ע וסוכ"ע כו' והוה שם בדבור אחד היינו שבולל ב' הבחי' יחד כו', ולכן משם דוקא נמשך להיות יחוד בחי' סוכב כל עלמין וממלא כל עלמין כו', והוה שכתוב ובהו בשופר כו', דהנה ידוע ההפך בין מצות שופר לכל המצות דכל המצות שישן בנולג"הא דהיינו בחי' היצוניות הכתר וכמשת"ל (סד"ה הג"ל) והוא בחי' היצוניות הרצון ויש בהו ג"כ עונג וכמאמר נחת רוח לפני כו' והכל רק בחי' היצוניות כו' (ומשת"ל ד"ה ביום השמע"צ דשרש המצות מבחי' ארצין והיורחא דגולגולתא שמלוכב בהם בחי' עתיק זהו קיום המצות בקבלת עול מלכות שמים דוקא כו'), אבל מצות שופר היא בבחי' גבורה דעתיק שמלוכב במי"ס שזוהו תגבורת בחי' פנימיות שופר כו', וכמ"ש בלק"ת בהביאור דשוש אשיש, ובעבודה ענין תקיעת שופר הוא ענין הצעקה פנימיות מעומקא דלכא בחי' צעק לבס אל ה' צעקת הלכ בבחי' קלא פנימאה דלא אשתמע שזוהו

לדיות דהתחלת המשכה היא בר"ה וכמאמר הסליחה מופקדת אצל מר"ה כר' הרי התחלת המשכת הסליחה היא בר"ה רק שעיקר המשכה דבחי ומדריגה זו היא ביום הכפורים כר'. וז"ש יחיינו מיומים ביום השלישי יקימנו כר', וידוע דייחיינו מיומים קאי על ב' ימים דר"ה ונקי' יומים דיום הוא בחי' המשכה וגילוי, והיינו דהמשכה דר"ה הכל הוא כמה שהוא בבחי' המשכה וגילוי, והיינו בהארץ אין סוף שלפני הצמצום בבחי' המשכת הארץ וכבחי' גילוי הארץ כר', אבל ביום השלישי יקימנו היינו ביהוה"ש שהמשכה היא מבחי' עצמות אין סוף ממש ועז"א ונחי' לפניו לפניו ממש כר'.

ולע"פ כל הנ"ל יובן מה שאמרנו במשנה דרפ"ד דר"ה וי"ש של ר"ה שחל להיות בשבת במקדש היו תוקעין אבל לא במדינה, דהנה כל המשכות הנ"ל הנעשים ע"י תקיעת שופר ב' מדריגות הנ"ל דמלכות זכרונות ושופרות כר', הנה בשבת נמשך כל הנ"ל מצ"ע, וכידוע בענין הג' סעודות דשבת שהן ג"כ ב' מדריגות הנ"ל, דהנה ידוע דכללות ענין השבת הוא ענין השביתה והמנוחה וכמו שכתוב כי בו שכבת כר', וענין השביתה הוא וקראת לשבת מלפניה למעלה, וידוע גם כן דכשבת או המשכת העונג וכמ"ש וקראת לשבת עונג, והענין הוא שהע"י השביתה וההעלאה נמשך ע"י בחי' התענוג כר', ויובן זה ע"מ"ם בהעשיה שעושה כי לך הכח הפועל שמלובש בהפעולה הרי מתמצמים ומתבלשים בזה גם הכחות דשכל ומדות וכידוע שאי אפשר לעשות כזה ולפעול דבר כי אם שיש לו הכחות דשכל ומדות אל הדבר, וכמו כן יש בזה התלשכות השכל א"ד ומה לעשות את הדבר כר', וגם כח התענוג מלובש בזה שיש לו תענוג בהדבר והוא הסיבה למשום זה הוא עושה כר', וכידוע דיכבת התפשטות כל הכחות הוא ע"י התענוג דוקא כר', וכמ"ש בפי' כר"ה להבין המשנה יום טוב של ר"ה, אמנם בעת העשי' הרי כל הכחות הם בבחי' ירידה והשפלה ומצומצמים המה בהעשי' ולזאת אינו נרגש או העונג בהעשי', ואדרבה ענין צמצום הכחות והשפלתם הוא היפך העונג כר', וגם מאחר שלא נגמרה עדיין הדבר שעושה אינו שייד בזה תענוג עדיין, ורק לאחר שנגמרה מלאכתו וה"ה שובת ונח מללאכתו ויחיינו שהכחות חוזרים ועולים למקורם ה"ה מתענג מהעשי' שעושה ופועל, ודוקא כאשר נעשית הדבר בטוב ע"פ חיוב תכמתו באופן עשייתה, כי חיוב שכלו ותכמתו באופן עשיית הכלי או באופן תכמתו כמותו כמותו עשייתה שיש לו מתחלה בהדבר ההוא כן באופן תכמתו באופן עשייתה כר' וכמו שכתוב במ"א, ולזאת כאשר רואה שנועשת בטוב ובהידור ויופי ע"פ חיוב שכלו ותכמתו ה"ה מתענג בזה כר', וז"ל דוקא לאחר ששובת מללאכתו לאחר גמר מלאכתו של הדבר, דכאשר הכחות מצומצמים ומשפלים בהעשי' וכמו כן קודם שנגמרה מלאכתו אינו שייד בזה תענוג עדיין כנ"ל, כי אם כשנגמרה מלאכתו והוא נח מללאכתו או כשרואה טוב ויופי הדבר ה"ה מתענג בו כר', והנה העונג הזה מה שיש לו תענוג בהכלי או בהציון וכר"ה (שו"ת סיבת התפשטות הכחות כר' כנ"ל) ה"ז רק עונג פרטי השייך לתענין הפרטי הזה, ולא בחי' עצמות התענוג שכבש שאין בו התחלקות

עד יחיי' דהתחלת המשכה היא בר"ה, אבל גמר ועיקר המשכה היא בגילוי דיום הכפורים כר', תענין הוא דהנה נח"ל (ר"ה) ושלח יעקב) דהמשכה זו דבחי' העלם העצמי דאין סוף זהו אמינות הגילוי שיהי' לעמיד בהעל'ת ה' שחזר בחי' עדן סתמא שיתגלה לעתיד לבוא שיעשה למחנה לו למאן דייקין מילין דתוכמתו ודחיקין לון ומחמאן למנדע דמלה כר' וכמו שנת"ל (ר"ה אם תוכמתו ודחיקין לון ומחמאן למנדע דמלה, לעתיד בהעל'ת ה' דהו מה שיהוה"ש אסור באכו"ש כר' כמו עז"ב שאין בו אכו"ש כר' דהיינו בחי' עונג העצמי הכלי מורגש שחזר בחי' עדן סתמא כר' וכמו שנת"ל (ר"ה) וישלח יעקב) יתרון מעלת יום הכפורים על שבת דמצות לענוג באכילה ושתיה דהיינו בחי' עונג העצמי הכא במורגש, אבל יום הכפורים דאסור באכילה ושתיה היינו בחי' עונג העצמי הכלי מורגש כר', ועמשינ"ל (ר"ה) כי עמך מקור חייהם), והו דיום הכפורים נקרא שבת שבתו וידוע הפי' שהיא בחי' שביחה מבחי' שבת גם כן להיות דשבת הגם שהוא ג"כ המשכת בחי' עונג העצמי מ"מ ה"ה מה מה שבא במורגש שחזר בחי' אור הא"ס שבא בבחי' המשכה וגילוי והוא בבחי' אור עכ"פ כר', אבל בחי' שמו העצמי היינו מה שאינו בבחי' האור והגילוי אינו בערך כלל לגבי מדריגה זו כר', ומשום זה נקרא שבת שבתו והגילוי אינו בערך כלל לגבי מדריגה גם מבחי' שבת כר' (מעין זה הוא גם כן בשבת בסעודה שלישה דכתיב בה היום לא כו') הרי דביום הכפורים הוא המשכת בחי' עצמות אין סוף ממש בחי' מלא כל עלמין וסובב כל עלמין כמו שהן בשרשן הראשון באור א"ס שלפני הצמצום עד בחי' עצם האור כר', וי"ל שזה ענין כ' ימים דר"ה דמבואר בפע"ח שער ר"ה פ"ב בענין הנסירה דכ' ימים דר"ה הנסירה כתר' ותכמה ולכן נקראים שניהם ראש כר', וכחי' כתר' ותכמה היינו בד"כ בחי' מלא כל עלמין וסובב כל עלמין כר', אבל המשכת בחי' עצמות אין סוף שלמעלה מבחי' מלא וסובב היינו בחי' העלם העצמי דא"ס הוא ביום הכפורים דוקא, והו דעיקר סליחת עוונות הוא ביום הכפורים וכמאמר הסליחה מופקדת דוקא, כר' לפי שאו מאיר בחי' עצמות אין סוף שעז"ג כי עמך הסליחה, ופי' כי עמך היינו כמו שכתוב כי עמך מקור חיים היינו מה שעמך ממש בחי' שמו הכלל בעצמותו ממש דשמו קדמון כקדמותו כר', וכמו שנת' לעיל (ר"ה) כי עמך מקור חיים), והו ג"כ ענין כי עמך הסליחה דסליחת עוונות הוא מבחי' עמך כר', דביום הכפורים מאיר בחי' זו כר' ועמ"ש בל"ק בהביאור דכי כארץ תוציא צמחה פ"א דהיי' בניקוד אלקים שחזר בחי' העלם העצמי דאין סוף כמו שנת' לעיל (ר"ה) והו לך האלקים) הוא שמאיר ביום הכפורים והוא בחי' קדושהי שלמעלה מקדושתם כר' כמשי"ש פ"ב, והו שאג' ב' תרועות בר"ה ואחת ביום הכפורים דכ' תרועות דר"ה הם בחי' מליכות ותרועות דהיינו המשכת בחי' מלא כל עלמין וסובב כל עלמין בשרשם הראשון באור אין סוף שלפני הצמצום שחזר הנמשך בר"ה כנ"ל, והא' הוא דיום הכפורים היינו בחי' שופרות שחזר המשכת בחי' עצמות א"ס ממש שנמשך ביום הכפורים, ומ"מ לומדים זה מה